
ЕВРОПЕЙСКО ПРАВО

ДЕЛОТО *ФУРХТ СРЕЩУ ГЕРМАНИЯ*

(Жалба № 54648/09)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

23 октомври 2014 г.

Това решение ще стане окончателно при условията, посочени в чл. 44, ал. 2 от Конвенцията. То може да претърпи редакционни промени.

По делото *Фурхт срещу Германия*

Европейският съд по правата на човека – пето отделение, в състав:

Марк Вилигер (Mark Villiger), президент,

Ангелика Нусбергер (Angelika Nußberger),

Боштиан Цупачич (Boštjan M. Župančič),

Ан Пауър-Форде (Ann Power-Forde),

Ганна Юдкивска (Ganna Yudkivska),

Хелена Йедерблом (Helena Jäderblom),

Алеш Пейшал (Aleš Pejchal)

и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek) – секретар на отделението,

след обсъждане в закрито заседание на 20 септември 2014 г., се произнесе със следното решение, постановено на същата дата.

ПО ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба № 54648/09 срещу Федерална република Германия на основание чл. 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (Конвенцията), подадена на 9 октомври 2009 г. от немския гражданин г-н Андреас Фурхт (Andreas Furcht) („жалбоподател“).

2. Жалбоподателят се представлява от г-н Р. Биркенсток (R. Birkenstock), адвокат, практикуващ в Кьолн. Немското правителство („правителството“) се представлява от двама свои агенти: г-н Х.-Дж. Бехренс (H.-J. Behrens) и г-жа К. Бехр (K. Behr) от Федералното министерство на правосъдието.

3. Жалбоподателят твърди, че наказателното преследване срещу него е било несправедливо и в нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, тъй като е бил осъден за извършване на престъпления, за които е бил провокиран от полицията.

4. На 14 октомври 2013 г. правителството е уведомено за жалбата за твърдяно несправедливо наказателно преследване. Останалата част от жалбата е обявена от председателя на отделението за недопустима.

ПО ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят е роден през 1961 година. При подаването на жалбата си той изтъпявал присъдата си в затвора в Хаген. Бил освободен от затвора на 12 юли 2011 година.

А. Разследването

6. На 18 октомври 2007 г. Районният съд – Аахен, разрешил на петима полицейски служители да започнат наказателно разследване под прикритие срещу С. и още пет лица (сред които не е жалбоподателят) на основание чл. 110а, ал. 1, т. 1 и чл. 110б, ал. 2, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (вж. т. 24–25 по-долу). Срещу шестимата заподозрени и преди това е било водено наказателно разследване по подозрение в търговия с наркотици. Още преди Районният съд – Аахен, да издаде заповедта за започване на наказателното разследване, подозренията на полицията за участието на шестимата в търговия с наркотици са били потвърдени със сведения, получени чрез телефонни подслушвания и полицейско наблюдение на заподозрените.

7. Полицията решила да установи контакт между С. и полицейските служители под прикритие чрез жалбоподателя, който бил негов близък приятел и бизнес партньор в сделки с недвижими имоти. Жалбоподателят, който имал чисто съдебно минало, дотогава не е бил подозиран в участие в наркотрафик.

8. След 16 ноември 2007 г. двама полицейски служители под прикритие – П. и Д., установили контакт с жалбоподателя. Посетили го в ресторанта, който държал, под претекст, че се интересуват от закупуване на недвижим имот за клуб. През следващите седмици жалбоподателят предложил на агентите под прикритие няколко офери за продажба на недвижими имоти и посетил обектите с тях.

9. Впоследствие, след като един от агентите под прикритие споменал, че има подходящ камион за транспортиране на цигари за чужбина, жалбоподателят установил контакт между двамата агенти под прикритие и С. за организиране на международна контрабанда на цигари. По телефона С. отказал пряк контакт с агент П. и предложил за в бъдеще да комуникират чрез жалбоподателя. Когато на 28 януари

2008 г. агентът под прикритие Д. споделил с жалбоподателя, че смята, че рискът да бъдат хванати с контрабандни цигари е твърде значителен на фона на евентуалните печалби, жалбоподателят казал, че те (т.е. С., другите и той самият) биха продавали кокаин и амфетамин. Казал, че той самият няма пряко да участва в трафика на наркотици, но ще получава комисиони. Агентът под прикритие проявил интерес към транспортването и закупуването на наркотици.

10. На 1 февруари 2008 г. в телефонен разговор с агента под прикритие П. жалбоподателят заявил, че вече не се интересува от никакъв друг бизнес освен от рестораторския.

11. Предвид направените на 23 януари 2008 г. изявления от жалбоподателя пред агента под прикритие Д. на 7 февруари 2008 г. Районният съд – Аахен, разширил обхвата на заповедта си от 18 октомври 2007 г. за инициране на наказателно разследване, което включвало вече и жалбоподателя.

12. На 8 февруари 2008 г. агентът под прикритие П. посетил жалбоподателя в ресторанта му и разсеял подозренията му срещу агентите под прикритие, както и страха му от попадане в затвора, в случай че се разкрие сделката с наркотици. Жалбоподателят продължил да урежда със С. закупуването на наркотици (кокаин и амфетамин) за агента под прикритие на два транша – 10 кг амфетаминова паста и 40 грама кокаин на 16 февруари 2008 г. и около 250 кг амфетаминова паста на 12 март 2008 г. На следващия ден, когато наркотиците били доставени на агента под прикритие, жалбоподателят и С. били арестувани. За уреждането на сделката между С. и агента под прикритие жалбоподателят трябвало да получи от С. комисиона в размер малко над 50 000 евро.

Б. Производство в Районния съд – Аахен

13. На 22 октомври 2008 г. Районният съд – Аахен, признал жалбоподателя за виновен в извършването на две деяния, съставляващи търговия с наркотици, и го осъдил на пет години лишаване от свобода.

14. След установяване на гореописаните факти (вж. т. 6–12) Районният съд – Аахен, отбелязал, че по време на разглеждането на делото жалбоподателят е признал извършените престъпления. В съдебното заседание със съгласието на страните били прочетени писмените доклади за операцията на агентите под прикритие Д. и П. Съдът отбелязал, че жалбоподателят приема тези доклади като коректни по същество. Съдът приел за недоказано твърдението на жалбоподателя, че на 23 януари 2008 г. не той, а агентът под прикритие пръв направил предложението за трафикиране на наркотици, а той самият единствено отреагирал на предложението. В този контекст Районният съд – Аахен, отбелязал, че по време на разследването агентите под прикритие са внимавали от тях да не изхождат предложения за незаконни сделки или

за определен вид или количество наркотици, а са изчаквали евентуалните им партньори да направят първата стъпка, преди да бъдат по-конкретни в исканията си.

15. При определяне на наказанието районният съд приел трафика на значителни количества наркотици за отегчаващо отговорността обстоятелство. Въпреки това било прието и наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства, което довело до сравнително леко наказание, като се вземе предвид количеството наркотик. Жалбоподателят признал престъпленията си и не бил осъждан. Продавал основно амфетамин, който не е твърд наркотик. С оглед на участието на агенти под прикритие не е съществувал риск наркотиците да влязат в свободно обращение на пазара.

16. Районният съд – Аахен, отбелязал още, че сериозен фактор за смекчаване на наказанието е обстоятелството, че жалбоподателят е бил подведен (*verleitet*) да извърши престъплението от представител на държавната власт. Преди операцията под прикритие жалбоподателят не е бил подозиран в продажба на наркотици, нито пък е имал криминални регистрации. На полицията е било известно единствено обстоятелството, че жалбоподателят е приятел на С., който сериозно бил подозиран за участие в наркотрафик, и че жалбоподателят заедно със С. е уреждал продажба на недвижим имот. Районният съд приел, че жалбоподателят не е бил подтикнат (*angestiftet*) да извърши въпросното престъпление. След неуспешната сделка с недвижимия имот агентите под прикритие изчаквали жалбоподателят сам да повдигне въпроса за евентуална международна контрабандна търговия на цигари. По същия начин те изчакали жалбоподателя сам да предложи евентуалната продажба на наркотици, след като го убедили, че рискът да бъдат заловени с контрабанда на цигари е много по-висок на фона на евентуалните печалби.

17. Районният съд акцентирал на обстоятелството, че на 1 февруари 2008 г. жалбоподателят се е отказал от всякакви сделки с наркотици поради страх от наказание. Въпреки това на 8 февруари 2008 г., когато съдът разширил обхвата на заповедта си за инициране на наказателно разследване, което да включва и жалбоподателя, агентите под прикритие отново се свързали с него и разсеяли съмненията му. Районният съд приел, че начинът, по който е било организирано действието под прикритие, а именно – жалбоподателят не е бил заподозрян в извършване на престъпление, а с него е направен контакт с цел установяване на връзка със заподозрения С., от самото начало е криел риск от замесване на жалбоподателя в търговия с наркотици.

18. Районният съд приел също, че участието на жалбоподателя в престъплението е по-незначително от това на С., тъй като жалбоподателят само е уредил сделката между С. и агентите под прикритие. Очевидно жалбоподателят е имал контакти със С., но не е бил свързан с други случаи на разпространение на наркотици.

В. Производство във Върховния съд на ФРГ

19. Жалбоподателят обжалвал решението на Районния съд – Аахен. Той направил оплакване, че е бил подбуден от полицията да извърши престъпленията, за които по-късно е бил признат за виновен. Това представлява нарушение на принципа на правата държава, поради което срещу него не може да бъде иницирано наказателно преследване, а образуваното производство подлежи на прекратяване.

20. На 8 април 2009 г. Върховният съд оставил без уважение жалбата като неоснователна. Съдебното решение било връчено на защитника на жалбоподателя на 20 април 2009 година.

Г. Производство във Федералния конституционен съд

21. На 12 май 2009 г. жалбоподателят подал конституционна жалба във Федералния конституционен съд. Позовавайки се, наред с другото, на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията и на съответните разпоредби в Конституцията, той направил оплакване, че съдебният процес срещу него не е бил справедлив. Той твърдял, че агентите под прикритие са го подбудили да извърши престъпление, което в противен случай никога не би извършил. Използването на така получените доказателства в наказателното производство срещу него са направили съдебния процес несправедлив.

22. На 28 май 2009 г. Федералният конституционен съд отказал да разгледа конституционната жалба на жалбоподателя срещу присъдата на Районния съд – Аахен, и срещу решението на Върховния съд на ФРГ, без да изложи мотиви за това (дело № 2 BvR 1029/09). Решението било връчено на защитника на жалбоподателя на 3 юни 2009 година.

Д. По-нататъшно развитие

23. На 16 юни 2011 г. Районният съд – Аахен, постановил жалбоподателят да бъде условно предсрочно освободен на 12 юли 2011 г. – след изтърпяване на две трети от наложеното му наказание.

II. ПРИЛОЖИМО НАЦИОНАЛНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО И ПРАКТИКА

А. Разпоредби за агентите под прикритие

24. По силата на чл. 110а, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) разследващи органи под прикритие могат да се включват в разследвания на престъпления, ако са налице достатъчни фактически данни за извършване на тежко престъпление, свързано с незаконна търговия на наркотици. Намесата на разследващи органи под прикритие е допустима само ако няма друга възможност разследване-

то да завърши успешно или ако то би било значително затруднено без тяхната намеса. Разследващите органи под прикритие са полицейски служители. Те водят разследването, като използват дългосрочно променена идентичност (т.нар. легенда; вж. чл. 110а, ал. 2 НПК).

25. Чл. 110 б, ал. 2, т. 1 НПК предвижда, че намесата на разследващи органи под прикритие в разследване срещу конкретен заподозрян се осъществява с разрешение на съда.

Б. Приложима съдебна практика на Върховния съд на ФРГ

26. Според установената съдебна практика на Върховния съд правото на справедлив процес по чл. 6, ал. 1 от Конвенцията е нарушено, ако обвиняемият е бил подбуден да извърши престъпление – такова подбуждане противоречи на закона и се вмениява във вина на държавата (вж. *Дело № 1 StR 221/99* на Върховния съд на ФРГ, решение от 18 ноември 1999, BGHSt 45, pp. 321 ss., § 8 (на интернет версията); потвърдено от Върховния съд на ФРГ, *дело № 5 StR 240/13*, решение от 11 декември 2013, § 33 и следващи, във връзка с решението на Съда по делото *Ramanauskas v. Lithuania [GC], № 74420/01, ECHR 2008*).

27. За да прецени дали са били превишени пределите на допустимото подстрекателство към извършване на престъпление, Върховният съд на ФРГ счита, че е необходимо да вземе предвид следното: на какво основание и в каква степен е било заподозряно лицето в участие в разследваното престъпление; начина, по който е било оказвано въздействие върху лицето, причината за това въздействие и степента на оказаното въздействие; готовността на лицето да извърши престъпление и до каква степен самото лице е допринесло за извършване на престъплението. С оглед на всички тези критерии като цяло наказателният съд трябва да определи дали подстрекателството към извършване на престъпление от страна на агент-провокаatora е в такава степен, че да надхвърля приноса на лицето в извършване на престъплението (вж. *дело № 1 StR 148/84* на Върховния съд на ФРГ, решение от 23 май 1984 г., BGHSt 32, p. 345 ss., § 7).

28. В редица решения намесата на агент-провокаatori е определена като незаконна, тъй като към момента на тяхната намеса не е имало подозрения за участие на лицата в такива сериозни престъпления като търговия с наркотици (вж. *дело № 1 StR 453/89* на Върховния съд на ФРГ, решение от 29 август 1989, § 3; и *дело № 1 StR 221/99*, цитирано по-горе, § 15 с по-нататъшни препратки и § 51).

29. Що се отнася до последиците от подстрекателството към извършване на престъпление от страна на полицейските служители под прикритие, според установената съдебна практика на Върховния съд на ФРГ подстрекателството към извършване на престъпление, макар да противоречи на принципа на правовата държава, не

съставлява пречка за инициране на наказателно разследване. То трябва само да бъде взето предвид като смекчаващо отговорността обстоятелство при определяне на наказанието (т.нар. подход при определяне на наказанието (*Strafzumessungslösung*) (вж. *дело № 1 StR 148/84* на Върховния съд на ФРГ, цитирано по-горе, § 10–35; *дело № 1 StR 453/89*, цитирано по-горе, § 4; *дело № 1 StR 221/99*, цитирано по-горе, § 13, § 18; потвърдено в *дело № 5 StR 240/13*, цитирано по-горе, § 37).

30. Върховния съд на ФРГ счита, че според Наказателно-процесуалния кодекс дори сериозното нарушение на правилата за забранените мерки за разследване води единствено до недопускане на доказателствата, придобити чрез забранени мерки за разследване (вж. чл. 136а НПК). Освен това забраната за наказателно производство в такива случаи би нарушила правата на пострадалите от престъпления (вж. *дело № 1 StR 221/99* на Върховния съд на ФРГ, цитирано по-горе, § 43–44; и *дело № 5 StR 240/13*, цитирано по-горе, § 37). Съдът има възможност да прецени всички обстоятелства, довели до извършване на престъплението, и при определяне на наказанието отчита подстрекателството към извършване на престъпление от страна на агент-провокаatora като смекчаващо отговорността обстоятелство (вж. *дело № 1 StR 148/84* на Върховния съд на ФРГ, цитирано по-горе, § 31; и *дело № 1 StR 221/99*, цитирано по-горе, § 41–42). В случаите, когато е допуснато нарушение на чл. 6 от Конвенцията, наказателният съд следва да го посочи в мотивите към решението си и да смекчи наказанието по съизмерим начин (вж. *дело № 1 StR 221/99* на Върховния съд на ФРГ, цитирано по-горе, § 47 и § 56).

31. Върховният съд на ФРГ счита, че като прилага „подхода за определяне на наказанието“, предоставя на лицата необходимата правна защита в случай на нарушаване на чл. 6 от Конвенцията (вж. *дело № 1 StR 221/99* на Върховния съд на ФРГ, цитирано по-горе, § 18 и сл.). Позовавайки се на делото *Teixeira de Castro срещу Португалия* (*Teixeira de Castro v. Portugal*), Върховният съд на ФРГ приема, че маркар във формулировката на цитираното съдебно решение да има някои признаци за противното становище, практиката на съда не изисква прекратяване на наказателното преследване срещу подведеното от агент-провокаatora лице, нито изисква изключване на доказателствата, получени по този начин (пак там, § 36–46 и § 57–61).

ПО ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ

НА ЧЛ. 6 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

32. Жалбоподателят прави оплакване, че наказателното производство срещу него не е било справедливо, тъй като е бил осъден за продажба на наркотици – престъпление, за което е бил подбуждан от полицейски служител под прикритие. Бил

е осъден въз основа на доказателства, придобити чрез така направената клопка. Той се позовава на чл. 6 от Конвенцията, който гласи: „...при наличието на (...) каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо (...) гледане на неговото дело (...) от (...) съд...“.

33. Правителството оспорва твърдението.

А. Допустимост

34. Съдът отбелязва, че в съдебния акт, с който жалбоподателят е бил осъден за търговия с наркотици, районният съд е констатирал, че жалбоподателят е бил подведен от държавно длъжностно лице да извърши престъплението, и поради това е смекчил наложеното му наказание. Възниква въпросът дали жалбоподателят губи статута си на жертва на нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията за целите на чл. 34 от Конвенцията. Съдът счита, че въпросът дали реакцията на властите към оспореното полицейско действие е била адекватна, или не трябва да се разгледа от този аспект – дали това действие е довело до несправедлив съдебен процес. Въпросът дали жалбоподателят губи статута си на жертва ще бъде обсъден по същество при разглеждане на жалбата му по чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

35. Съдът отбелязва, че оплакванията на жалбоподателя не са явно необосновани по смисъла на чл. 35, ал. 3, б. „а“ а от Конвенцията. Те не са недопустими по някакви други причини. Следователно трябва да се обявят за допустими.

Б. По същество

1. Противоречи ли на чл. 6 наказателното производство срещу жалбоподателя?

(a) Становища на страните

(aa) Становище на жалбоподателя

36. Жалбоподателят твърди, че наказателното производство срещу него е било несправедливо и в нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

37. Жалбоподателят счита, че е бил подтикнат от агента под прикритие да извърши престъпленията, за които по-късно е бил осъден. Той твърди, че когато агентите под прикритие са започнали разследването и са установили контакт с него, заповедта на съда от 18 октомври 2007 г. за включване на агенти под прикритие е предвиждала действия спрямо С. и другите петима заподозрени, но не и спрямо него самия. Той не е имал криминално досие и следователно не е бил заподозрян за участие в търговия с наркотици. Това обстоятелство е било изрично потвърдено в съдебното решение на Районния съд – Аахен.

38. Жалбоподателят твърди, че не е имал нагласа да извършва престъпления, свързани с наркотици. По времето, когато агентите под прикритие установили контакт с него, той държал ресторант в Аахен. Агентите под прикритие са се срещали с него дълъг период от време и постоянно го скланяли да вземе участие във въпросното престъпление. След като им направил множество безрезултатни оферти за продажба на недвижим имот, те го накарали да разбере, че се интересуват от всякакъв вид сделки, за които си струва да се поеме голям риск, и това го навело на мисълта за сделки с наркотици. Независимо от това, че на 1 февруари 2008 г. ясно заявил, че вече не се интересува от такъв вид бизнес, агентите под прикритие отново се свързали с него и отново го скланяли да участва в сделка с наркотици. Агентите под прикритие продължили да го подбуждат да извърши престъпление дори и след като били постигнали целта, заради която контактували с жалбоподателя от януари 2008 г., а именно – установяване на контакт със заподозрения С. Единственият принос на жалбоподателя в сделките с наркотици е бил в това, че казал на С., че агентите под прикритие проявяват интерес да купят наркотици от него и че агентите под прикритие контактували със С. само чрез него.

39. Освен това жалбоподателят твърди, че първоначално полицаите под прикритие действали без съдебна заповед, която да включва и неговото разследване. По времето, когато е била издадена съдебната заповед от 7 февруари 2008 г., която разрешавала на агентите под прикритие да предприемат действия вече и срещу него, на 1 февруари 2008 г. той вече се бил оттеглил от по-нататъшно участие в престъплението. Прокуратурата не е разкрила този факт пред Районния съд – Аахен. Поради това не може да се твърди, че националните съдилища стриктно са наблюдавали включването в разследването на агенти под прикритие.

40. Жалбоподателят подчертава, че Районният съд – Аахен, изрично е отразил в съдебното решение, че той е бил подведен (*verleitet*) да извърши престъпление, свързано с наркотици, за което е бил признат за виновен. Според съдебната практика намесата на агентите под прикритие довела до неправомерно подстрекателство към извършване на престъпление, тъй като те изразили готовност да участват в престъплението.

(бб) Правителството

41. Правителството счита, че наказателното производство срещу жалбоподателя отговаря на изискванията на чл. 6 от Конвенцията. Включването на агенти под прикритие и събраните по този начин доказателства не правят съдебния процес срещу жалбоподателя несправедлив.

42. Правителството твърди по-специално, че по смисъла на съдебната практика жалбоподателят не е бил склоняван от двамата агенти под прикритие да извърши

въпросното престъпление. Правителството твърди, че жалбоподателят е имал нагласа да извърши такива престъпления още преди намесата на агентите под прикритие. На 23 януари 2008 г. в разговор с агента под прикритие Д. жалбоподателят не само споменал, че има достъп до група контрабандисти на цигари, но споменал и за възможността за доставяне на кокаин и амфетамин, като сам посочил какви количества може да бъдат доставени. При това жалбоподателят говорел за себе си като за част от групата на С. и твърдял, че поради контактите си с него може бързо да уреди сделки с наркотици. Като се има предвид количеството наркотици, за което са се договаряли, бързото уговаряне на сделка с наркотици не би било възможно, ако не е била налице организирана престъпна структура, включваща и жалбоподателя. Макар жалбоподателят да не е имал водеща роля в договарянето на сделките, той е трябвало да получи комисиона от сделките на С.

43. Освен това правителството смята, че действията на агентите под прикритие не са излезли извън рамките на пасивното разследване по време на операцията и че и без намесата на агентите под прикритие жалбоподателят е щял да се замеси в управляваната от С. търговия с наркотици. Вярно е, че на 1 февруари 2008 г. в телефонен разговор между жалбоподателя и П. жалбоподателят заявил, че не желае повече да участва в подготовката на покупката на наркотици. Когато на 8 февруари 2008 г. агентите под прикритие отново се свързали с жалбоподателя, те са искали само да установят по каква причина той се отказва от участието си в сделката с наркотици. В хода на разговора обаче е станало ясно, че жалбоподателят не е искал да се откаже изобщо от търговията с наркотици, а само е проверявал доколко може да се довери на агентите под прикритие. Агентите под прикритие оставили инициативата за подготовката на сделката с наркотици в ръцете на жалбоподателя и С.

44. Правителството признава, че Районният съд – Аахен, е употребил понятието *verleiten* [подвеждам, изкушавам], за да опише действията на агентите под прикритие. От контекста става ясно, че това понятие е употребено в смисъл на „насърчавам, поощрявам, съдействам“. Това не означава, че е имало неправомерно подстрекаване, склоняване или провокиране по смисъла на съдебната практика. Агентите под прикритие не са провокирали жалбоподателя да извърши престъпление, свързано с наркотици, тъй като са чакали той да им предложи сделка с наркотици.

45. Правителството подчертава, че включването в разследването на агентите под прикритие е станало със заповед от съда и е протекло под постоянен съдебен контрол. Първоначалната съдебна заповед от 18 октомври 2007 г. разрешавала включването на агенти под прикритие в разследването срещу С. и другите заподозрени в търговия с наркотици. Тази заповед не е включвала жалбоподателя, който по онова време не е бил заподозрян в търговия с наркотици. Съдебната заповед от 7 февруари

2008 г. вече включва и жалбоподателя, тъй като той е проявил интерес към контрабанда на цигари и наркотици и е бил въввлечен в нея.

(б) *Преценката на Съда*

(aa) *Относими принципи*

46. Съдът подчертава, че въпросът за допустимостта на доказателствата е преди всичко въпрос на регулиране от националното законодателство и като правило националните съдилища преценяват представените пред тях доказателства. Съдът от своя страна трябва да установи дали производството като цяло, включително и начинът на събиране на доказателствата, е справедливо (вж. наред с други източници *Teixeira de Castro v. Portugal*, 9 юни 1998, § 34, Сборник съдебни решения на Международния съд по правата на човека 1998-IV; и *Ramanauskas v. Lithuania [GC]*, № 74420/01, § 52, ECHR 2008).

47. Включването в разследванията на агенти под прикритие е допустимо, при условие че подлежи на ясни ограничения и гаранции (вж. *Teixeira de Castro*, цитирано по-горе, § 35–36; и *Ramanauskas*, цитирано по-горе, § 54). Разрастването на организираната престъпност несъмнено изисква предприемане на съответни мерки, но правото на справедливо правораздаване е от такова първостепенно значение, че то не може да се жертва по практически съображения (вж. *Teixeira de Castro*, цитирано по-горе, § 36). Общественият интерес от борбата срещу престъпността не може да оправдае използването на доказателства, получени чрез подстрекателство към извършване на престъпление от страна на агенти под прикритие, тъй като това изначално би изложило обвиняемия на риск да бъде лишен от справедлив съдебен процес (вж. наред с другите *Teixeira de Castro*, цитирано по-горе, § 35–36; *Edwards and Lewis v. the United Kingdom [GC]*, № 39647/98 и 40461/98, § 46 и § 48, ECHR 2004-X; *Vanyan v. Russia*, № 53203/99, § 46, 15 декември 2005; *Khudobin v. Russia*, № 59696/00, § 133, ECHR 2006-XII (откъси); *Ramanauskas*, цитирано по-горе, § 54; и *Bannikova v. Russia*, № 18757/06, § 34, 4 ноември 2010 г.).

48. Когато се изправи пред възражение за подстрекателство към извършване на престъпление от страна на полицията или за устройване на клопки, Съдът трябва да установи дали е имало такова подстрекателство или устройване на клопки (тест за подстрекателство; вж. *Bannikova*, цитирано по-горе, § 37). Налице е подстрекателство към извършване на престъпление от страна на полицията, когато действията на участващия полицай излизат извън рамките на пасивно разследване на престъпната дейност, за да се даде възможност да се установи престъплението, т.е. да се осигурят доказателства и да се започне наказателно преследване (вж. *Ramanauskas*, цитирано по-горе, § 55 с по-нататъшни препратки; и *Bannikova*, цитирано по-горе, § 37; срв. също и *Pyrgiotakis v. Greece*, № 15100/06, § 20, 21 февруари 2008 г.). Смесът на

забраната за подстрекателство към извършване на престъпление от страна на полицията се обосновава с това, че задачата на полицията е да предотврати и разследва престъплението, а не да го предизвиква.

49. За да разграничи подстрекателството към извършване на престъпление от страна на полицията или устройването на клопка с цел разкриване на престъплението (което е в нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията) от използването на законни техники в наказателните разследвания под прикритие, Съдът излага следните критерии.

50. За да прецени дали разследването е било „пасивно по същността си“, Съдът ще разгледа причините, залегнали в основата на операцията под прикритие, и поведението на провеждащите я органи. Съдът ще изхожда от това съществували ли са обективни съмнения, че жалбоподателят е участвал в наказуеми деяния или е имал нагласа да извършва престъпления (вж. *Bannikova*, цитирано по-горе, § 38).

51. В този контекст Съдът намира, че националните власти не са имали основателна причина да подозират, че жалбоподателят преди това е участвал в търговия с наркотици, тъй като той е имал чисто съдебно минало, срещу него не са били водени предварителни разследвания и нищо не е предполагало, че той е имал нагласа да извършва търговия с наркотици, преди полицаите да се свържат с него (вж. *Teixeira de Castro*, цитирано по-горе, § 38; потвърдено и в делото *Edwards and Lewis*, цитирано по-горе, § 46 и § 48; *Khudobin*, цитирано по-горе, § 129; *Ramanauskas*, цитирано по-горе, § 56; и *Bannikova*, цитирано по-горе, § 39; вж. също и *Pyrgiotakis*, цитирано по-горе, § 21). В допълнение към посоченото по-горе, в зависимост от обстоятелствата по конкретното дело индикацията за предходна престъпна дейност или намерението за извършване на такава дейност може да се изрази в следното: жалбоподателят демонстрира познаване на актуалните цени на наркотиците и възможност за получаването им в кратък срок (срв. с *Shannon v. the United Kingdom (dec.)*, № 67537/01, ECHR 2004-IV), жалбоподателят има парична печалба от сделката (вж. *Khudobin*, цитирано по-горе, § 134; и *Bannikova*, цитирано по-горе, § 42).

52. При прокарването на граница между законното внедряване на агент под прикритие и подстрекателството към извършване на престъпление Съдът допълнително ще изследва въпроса дали жалбоподателят е бил подложен на натиск, за да извърши престъплението. В съдебната практика се приема, че инициативата за установяване на контакт с жалбоподателя, подновяването на предложението въпреки първоначалния отказ на жалбоподателя да участва в сделка с наркотици, настоятелното подбуждане, предлагането на цена, по-висока от средната, предизвикването на състрадание у жалбоподателя с позоваване на симптомите на абстиненция представляват отказ на разследващите органи от пасивно поведение (вж. наред с другите дела *Bannikova*, цитирано по-горе, § 47; и *Veselov and Others v. Russia*, № 23200/10, 24009/07 и 556/10, § 92, 2 октомври 2012 г.).

53. Като прилага гореспоменатите критерии, Съдът възлага тежестта на доказване върху властите. В случай че в твърденията на ответника по жалбата има известна истина, прокуратурата трябва да докаже, че не е имало подстрекателство към извършване на престъпление. На практика липсата на официално разрешение за операцията под прикритие и неупражняването на надзор върху нея могат да възпрепятстват събирането на доказателства (вж. *Bannikova*, цитирано по-горе, § 48). В този контекст Съдът подчертава необходимостта от ясна и предвидима процедура за разрешаване на действия по разследването, както и нуждата от надлежен надзор върху извършването на такива действия. Съдът счита, че съдебният контрол е най-подходящото средство за надзор на операции под прикритие (вж. *Bannikova*, цитирано по-горе, § 49–50; срв. с *Edwards and Lewis*, цитирано по-горе, § 46 и § 48).

(бб) Приложение на тези принципи към настоящото дело

54. Съдът трябва да определи дали жалбоподателят е извършил престъпленията, свързани с наркотици, в резултат на подстрекателство към извършване на престъпление от страна на агентите под прикритие, което е в нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията (тест за подстрекателство). Такъв би бил случаят, ако се приеме, че действията на агентите под прикритие са излезли извън рамките на пасивното разследване на действията на жалбоподателя и са оказвали такова влияние върху него, че са го подтикнали да извърши престъпления, които в противен случай той не би извършил.

55. С оглед на критериите, установени в практиката на Съда за разграничаване на подстрекателството към извършване на престъпление от страна на полицията от използването на законни техники в наказателните разследвания под прикритие (вж. т. 49–53 по-горе), Съдът отбелязва, че при първия контакт на агентите под прикритие с жалбоподателя през ноември 2007 г. не е имало никакви обективни подозрения, че той е бил замесен в търговия с наркотици. Под действието на заповедта на Районния съд – Аахен, от 18 октомври 2007 г. за инициране на наказателно разследване от полицаи под прикритие попадали само С. и други пет лица, сред които не е бил жалбоподателят. По това време срещу жалбоподателя не е било предприето никакво наказателно разследване. Агентите под прикритие са се свързали с жалбоподателя, който не е имал криминално досие, не защото са го подозирали, че участва в търговия с наркотици, а защото са считали за удачно да установят чрез него контакт с близкия му приятел – заподозрения С.

56. Относно доводите на правителството, че жалбоподателят е имал нагласа да извърши престъпление, тъй като самият той предложил да достави наркотици, предложил количеството на наркотиците, които да достави, говорел за себе си като за част от групата на С. и поради контактите си с него можел да уреди сделката с наркотици-

те много бързо, Съдът отбелязва следното. Относимият момент, към който трябва да се определи дали лицето обективно е имало нагласа да извърши престъпление, е времето на първия контакт на лицето с полицията (вж. т. 51 по-горе). Според установеното по-горе полицейските служители под прикритие са установили контакт и са се срещнали с жалбоподателя през ноември 2007 година. Както ясно е посочено в съдебното решение на Районния съд – Аахен, разследващите органи не са смятали, че жалбоподателят е имал нагласа да участва в трафик на наркотици. Следователно неуместно е да се твърди, че разширяването на обхвата на заповедта на Районния съд – Аахен, за инициране на наказателно разследване, което да включва и жалбоподателя (вж. т. 11 по-горе), се е основавало на презумпцията за такава нагласа, още повече че жалбоподателят обяснил тогава, че не се интересува от друг бизнес освен от ресторантьорския бизнес, с който се занимавал (вж. т. 10 по-горе). Според твърденията на жалбоподателя прокуратурата не е представила тази важна информация пред Районния съд – Аахен (вж. т. 39 по-горе). Предвид тези обстоятелства фактите, на които се позовава правителството, не могат да служат за доказателство, че властите са имали основание да считат, че жалбоподателят е имал нагласа да участва в търговия с наркотици.

57. Съдът ще разгледа въпроса дали върху жалбоподателя е бил упражняван натиск от страна на агентите под прикритие, за да извърши престъплението, за което е осъден. Във връзка с това Съдът отбелязва, че като е взел под внимание изготвените от агентите доклади за действията им под прикритие и твърденията на жалбоподателя, районният съд е установил, че агентите са внимавали да не предлагат конкретна незаконна сделка или конкретен вид и количество наркотици, преди евентуалният им партньор в сделката – заподозреният С., да направи първата стъпка. Във връзка с това е важно да се отбележи, че както подчертава и правителството, жалбоподателят пръв е предложил да уреди сделка за продажба на наркотици от С., макар това да се споменава в контекста на внимателно подготвения план от агентите под прикритие да стигнат до сделка за продажба на наркотици със С.

58. Съдът не може да не отбележи, че на 1 февруари 2008 г. жалбоподателят обяснил на агента под прикритие П., който се свързал с него по телефона, че вече не е заинтересуван от участие в сделката с наркотици. Въпреки това агентът под прикритие П. на 8 февруари 2008 г. отново се е свързал с жалбоподателя и го убедил да продължи да урежда сделката с наркотици между него и С. С това поведение към жалбоподателя разследващите органи са излезли извън рамките на пасивното поведение и са станали причина жалбоподателят да извърши престъпленията. Властите отново са се свързали с жалбоподателя, за да стане възможно установяването на търговията с наркотици и за да възбудят наказателно преследване както срещу жалбопода-

теля (за когото на 7 февруари 2008 г. е получена съдебна заповед за разрешаване на включване на агенти под прикритие) и срещу С., с когото властите можели да контактуват само чрез жалбоподателя.

59. В светлината на горните съображения Съдът заключава, че спорните действия под прикритие излизат извън рамките на пасивното разследване на предходна престъпна дейност и се превръщат в подстрекателство към извършване на престъпление според практиката на Съда по чл. 6, ал. 1 от Конвенцията. Получените по този начин доказателства са използвани за възбуждане на наказателно преследване срещу жалбоподателя.

2. Загубил ли е жалбоподателят статута си на жертва?

(а) Становища на страните

(aa) Становище на жалбоподателя

60. Жалбоподателят застъпва становището, че е осъден въз основа на доказателства, получени чрез устройване на клопка, което прави процеса срещу него несправедлив. Той счита, че в случая не е достатъчно, че районният съд според съдебната практика на Върховния съд на ФРГ (вж. т. 26–31 по-горе) е смекчил наказанието му предвид устроената в нарушение на Конвенцията полицейска клопка. Като се позовава, наред с другото, на практиката на Съда по делата *Teixeira de Castro* (цитирано по-горе) и *Vanuyn* (цитирано по-горе), той твърди, че съдебното производство срещу него е трябвало да бъде прекратено.

(bb) Становище на правителството

61. Правителството твърди, че използването на доказателства, получени с помощта на агенти под прикритие, на правят съдебния процес срещу жалбоподателя несправедлив. Районният съд значително е смекчил наказанието на жалбоподателя, макар да не е приел, че по смисъла на съдебната практика полицията е извършила незаконно подстрекателство към престъпление. Според районния съд държавата чрез агентите под прикритие е поощрила извършването на престъпление. Освен това докладите, изготвени от агентите под прикритие, са били представени на съда по време на разглеждането на делото срещу жалбоподателя. Районният съд е обсъдил твърденията на жалбоподателя за незаконно подстрекателство към извършване на престъпление. В това отношение жалбоподателят е имал възможността да упражни правото си на защита.

(б) Преценката на Съда

(aa) Приложими принципи

62. На първо място Съдът подчертава, че националните органи са тези, които трябва да компенсират всяко нарушение на Конвенцията (вж. наред с другите, *Siliadin v. France*, № 73316/01, § 61, ECHR 2005-VII, и *Scordino v. Italy* (№ 1) [GC], № 36813/97, § 179, ECHR 2006-V). По принцип благоприятното за жалбоподателя решение или действие не е достатъчно, за да загуби той статута си на „жертва“ по смисъла на чл. 34 от Конвенцията, освен ако националните власти не са признали изрично или по същество нарушаване на Конвенцията и не са предложили компенсация за това (вж. наред с другите, *Eckle v. Germany*, 15 юли 1982, § 66, Серия А № 51; *Dalban v. Romania* [GC], № 28114/95, § 44, ECHR 1999-VI; *Scordino* (№ 1), цитирано по-горе, § 180; и *Gäfgen v. Germany* [GC], № 22978/05, § 115, ECHR 2010).

63. Съдът счита, че доколко компенсацията е подходяща и достатъчна да защити нарушените права по Конвенцията на национално равнище, се преценява с оглед на всички обстоятелства по делото, като се вземе предвид по-специално характерът на нарушението на Конвенцията (вж. *Gäfgen*, цитирано по-горе, § 116; срв. също със *Scordino* (№ 1), цитирано по-горе, § 186).

64. В случаите на подстрекателство към извършване на престъпление, което нарушава чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, в съответствие с установената си практика Съдът отново подчертава, че общественият интерес в борбата срещу сериозни престъпления, каквато е търговията с наркотици, не оправдава използването на доказателства, получени чрез подстрекателство към извършване на престъпление (вж. цитираната съдебна практика в т. 47). За да бъде съдебният процес справедлив по смисъла на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, трябва да бъдат изключени всички доказателства, получени чрез подстрекателство към извършване на престъпление от страна на агенти под прикритие, или да предприеме сходно действие, което би довело до същия резултат (вж. *Lagutin and Others v. Russia*, № 6228/09, 19123/09, 19678/07, 52340/08 и 7451/09, § 117, 24 април 2014 с по-нататъшно позоваване).

(bb) Приложение на тези принципи към настоящото дело

65. При преценката дали националните съдилища са признали изрично или по същество нарушаване на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, Съдът отбелязва, че в осъдителната присъда по отношение на жалбоподателя за търговия с наркотици на Районния съд – Аахен, след детайлно установяване на фактите по действията под прикритие, намира, че жалбоподателят е бил подведен (*verleitet*), но не подтикнат (*angestiftet*) от държавните власти да извърши престъпление. Районният съд основава констатациите си върху същите факти, върху които и Съдът основава констатациите си, че спорното действие под прикритие излиза извън рамките на пасивното разследване и се превръ-

ща в подстрекателство към извършване на престъпление, което е нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията. Районният съд подчертава по-специално липсата на съмнения за участието на жалбоподателя в търговия с наркотици преди предприетото действие под прикритие по отношение на него. Подчертава и факта, че властите, въпреки иначе внимателния си подход, отново са се свързали с жалбоподателя и са разсеяли подозренията и страховете му, след като той отказал всякакво участие в сделката с наркотици (вж. т. 16–18 по-горе).

66. Съдът отбелязва, че според становището на правителството районният съд с това си твърдение не е имал намерение да признае, че е било налице незаконно подстрекателство към извършване на престъпление от страна на полицията според съдебната практика. Съдът отбелязва, че по отношение на незаконното подстрекателство към извършване на престъпление от страна на полицията районният съд не се е позовал изрично нито на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, нито на съответните права според Конституцията, нито на съдебната практика на Върховния съд на ФРГ (вж. т. 26–31 по-горе), макар това да е в рамките на неговите правомощия. Въпреки това Съдът счита, че може да остави отворен въпроса дали чрез гореспоменатите констатации районният съд признава по същество нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията предвид следното.

67. Дори и да се приеме, че районният съд е признал нарушението по чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, Съдът трябва да прецени дали районният съд е предоставил адекватна компенсация за нарушаване на Конвенцията. Съдът отбелязва, че районният съд изрично посочва като съществен фактор за смекчаване на наказанието на жалбоподателя обстоятелството, че е бил подведен от държавната власт да извърши престъпление.

68. При преценката дали това значително смекчаване на наказанието може да се счита за предоставяне на адекватна компенсация за нарушаването на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, Съдът отбелязва следното. Според практиката на Съда чл. 6, ал. 1 от Конвенцията не позволява допускането на доказателства, получени чрез подстрекателство към извършване на престъпление от страна на полицията. За да бъде един процес справедлив по смисъла на тази разпоредба, трябва да бъдат изключени всички доказателства, получени чрез подстрекателство към извършване на престъпление от страна на полицията, или да се предприеме сходно действие, което би довело до същия резултат (вж. т. 47 и т. 64 по-горе). Според съдебната практика всякакви действия освен изключването на такива доказателства от съдебния процес или действия, водещи до същия резултат, се считат за недостатъчно адекватна компенсация за нарушаване на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

69. Съдът отбелязва, че по настоящото дело доказателствата, получени чрез подстрекателство към извършване на престъпление от страна на агентите под

прикритие, са били използвани в съдебния процес срещу жалбоподателя и присъдата му е била постановена въз основа на тези доказателства. Предвид важноста на тези доказателства за определяне на виновността на жалбоподателя Съдът не е убеден, че дори значителното смекчаване на наказанието е действие, което би имало същия ефект като недопускането на спорните доказателства. Следователно на жалбоподателя не е предоставена достатъчна компенсация за нарушаване на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

70. Съдът би добавил още, че дори и да изглежда твърде приемлив фактът, че наложеното на жалбоподателя наказание за търговия с наркотици е значително смекчено поради подстрекателство към извършване на престъпление от страна на агентите под прикритие, в съдебното решение не е посочено с колко точно е намалено наказанието на жалбоподателя и следователно компенсацията е неизмерима.

71. С оглед на гореизложеното жалбоподателят може да твърди, че все още е жертва на нарушението на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

3. Заключение

72. В заключение Съдът намира, че е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

II. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

73. Член 41 от Конвенцията гласи:

„Ако съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевщата страна“.

А. Вреди

74. Жалбоподателят претендира парично обезщетение в размер на 85 525,67 евро (EUR). Тази сума включва 68 799,99 евро (2000 евро месечно) за пропуснати ползи поради затварянето на ресторанта му през септември 2008 г. за периода от задържането му в затвора до освобождаването му на 12 юли 2011 година. Той претендира още 2090,71 евро месечно и на човек за разходите, направени за наемането в ресторанта му на двама готвачи по заместителство за периода месец май – август 2008 година. Той подкрепя искането си с копие от документите, приложени към жалбата му (калкулация на данъчен консултант за ползите от ресторанта му за периода януари – юли 2008 г. и няколко фишове за заплати на двама негови работници за същия период).

75. Жалбоподателят претендира още поне 11 749, 99 евро за неимуществени вреди. Сумата включва 8249,99 евро обезщетение за предварителното му задържане и престоя му в затвора за 3 години и 3 месеца (той подкрепя искането си с неуточнена съдебна практика) и поне 3500 евро компенсация за продължителността на съдебното производство.

76. Правителството счита, че дори и да е налице нарушение на Конвенцията, жалбоподателят не обосновава в достатъчна степен исквете си за парично обезщетение. Дори и да са направени изчисления за средните резултати за работата на ресторанта му в размер на 2000 евро месечно до задържането му, не е ясно дали жалбоподателят би продължил ресторантьорската си дейност и би спечелил посочената сума през периода, в който е бил в затвора. Още повече че от представените от жалбоподателя фишове за заплати не е ясно дали наемането на двамата работници има някаква връзка със задържането му през месец май 2008 година.

77. По отношение на обезщетението, което жалбоподателят претендира за неимуществени вреди, правителството твърди, че той не е успял да докаже, че не бил осъден в случай на ненамеса на агентите под прикритие.

78. Като разгледа претенцията на жалбоподателя за парично обезщетение, Съдът подчертава, че решението за обезвреда е свързано с начина, по който се е водило съдебното производство. Връзката между начина на водене на съдебното производство и конкретното парично обезщетение са въпроси, които трябва да бъдат оценени в едно национално съдопроизводство. В случай на оправдателна присъда жалбоподателят може да претендира парично обезщетение за задържането си, а националните съдилища биха имали компетентността да разгледат такава претенция (сравни с *mutatis mutandis, Veselov and Others*, цитирано по-горе, § 135–136).

79. Съдът счита, че жалбоподателят е претърпял страдание поради това, че съдебният процес срещу него не е бил справедлив предвид на това, че е бил осъден за престъпления, свързани с наркотици, за извършването на които е бил подведен от полицията. Съдът счита, че само констатирането на нарушението на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията не представлява достатъчна компенсация за неимуществените вреди, претърпени от жалбоподателя. Като отчита обезщетенията, присъждани в подобни случаи, и като решава по справедливост, Съдът присъжда обезщетение от 8000 евро плюс евентуалните данъци, които може да бъдат начислени върху тази сума. Искът за обезщетение за продължителността на съдебното производство се отхвърля, тъй като оплакването на жалбоподателя в това отношение е обявено за недопустимо (вж. т. 4 по-горе).

Б. Разходи и разноси

80. Жалбоподателят претендира общо 10 685, 03 евро плюс данък добавена стойност за разходите за процесуално представителство пред националните съдилища. Тази сума включва 4201,68 евро чиста сума за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред районния съд, 5000 евро чиста сума за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред Върховния съд на ФРГ и 1483,35 евро чиста сума за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред Федералния конституционен съд. За последните две суми жалбоподателят представя копия от сметки, издадени от адвоката му.

81. Жалбоподателят представя документи и претендира още 2654, 72 евро плюс данък добавена стойност за адвокатско възнаграждение за производството пред Съда в Страсбург.

82. Правителството счита, че жалбоподателят не е обосновал достатъчно нито разходите, нито разноските. От представените фактури не става ясно дали те се отнасят за „наказателното дело“ на жалбоподателя, дали за това съдопроизводство, за каква услуга е платено и на какво основание.

83. Според практиката на Съда разходите и разноските, предявени в съответствие с чл. 41 от Конвенцията, трябва да са били действително направени, необходими и в разумен размер. Като взе предвид материалите по делото и горепосочения критерий, Съдът смята за разумно да присъди сумата от 8500 евро за покриване на разходите по всички пера плюс евентуалните данъци, които може да бъдат начислени върху тази сума.

В. Лихва за забава

84. Съдът намира за подходящо лихвата за забава да бъде определена на базата на пределната лихва при отпускане на заем от Централната европейска банка, завишена с три пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. Приема жалбата за допустима в частта ѝ, в която жалбоподателят се оплаква от твърдян несправедлив съдебен процес срещу него;

2. Реши, че е допуснато нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията;

3. Реши, че:

(а) държавата ответник следва да заплати на жалбоподателя в тримесечен срок от датата, на която решението стане окончателно в съответствие с чл. 44, ал. 2 от Конвенцията, следните суми:

(aa) 8000 евро (осем хиляди евро) обезщетение за неимуществени вреди плюс евентуалните данъци, които може да бъдат начислени върху тази сума;

(бб) 8500 (осем хиляди и петстотин евро) за разходи и разноси плюс евентуални данъци, които може да бъдат начислени върху тази сума;

(б) от изтичането на гореописания тримесечен срок до плащането върху горепосочените суми се дължи проста лихва в размер на пределната лихва при отпускане на заем от Централната европейска банка, завишена с три пункта;

4. *Отхвърля* претенцията на жалбоподателя за справедливо обезщетение в останалата ѝ част.

Съставено на английски език и съобщено писмено на 23 октомври 2014 г. в съответствие с чл. 77, § 2 и 3 от Правилника на Съда.